

Златното момиче.

ѣкое си врѣме на единъ човѣкъ умрѣла жената и той останалъ вдовець. Подиръ една година се оженилъ за една вдовица.

Отъ първата си жена той ималъ едно момиченце. И втората му жена довела едно свое момиченце, та се събрали двѣ — заварениче и до-

ведениче.

Мащехата обичала нейното, а мразела неговото. Тя го бяла, не му давала да си дояда и да си доспива. Обърнала го на клето слугинче, а нейното нищо не работѣло, само спѣло, играело и често биело завареничето, драскало му лицето съ голѣмитѣ си ногти и му се карало.

На завареничето не му дотегвало толкова работата, колкото тия хоканици. То често си поплаквало самичко, ама нали нѣма майчица да ѝ се оплаче... Баща му билъ мекушавъ мъжъ и слушалъ жена си всѣкога — за зло и за добро. Жалъ му било за дѣтетото, но го било страхъ отъ повторницата.